

Çalarken Yağmurun Davulları

– Orhun Basat · 27 Nisan 2024

öyleydiniz işte! !güne küskün geceydinizhiç kıyıdamamıştınız yerinizden- dokununca yalnızlığınıza -taş kesilmiştiniz taşkentün gün dökümünde bir kış konaklıyordu yüreğinizdekendimi gözlerinize astığım yerdeydiniz bir gönül eskitip batağınızda çözüm bulamadığım gittikçe gömüldüğüm / gizlendiğim kendime seslenebildiğim ilk ve tek ve son gizdiniz .o ' ydunuz, onlar ' dınız, siz ' diniz, biz ' diniz tüm içkileri tükettiğim meyhane çıkmazlarında suçlusu olmayan / halka açık duruşmalarda yüreği sevda bilmez yargıcın kirdiği kalemdiniz mevsiminizden geçtim ansızın mevsimsizliğimden digüne kanıyordu gözleriniz kuru çiçekler vardı ellerinizde birini bekliyordunuz / umuyordunuz- ben değildim, beni unutmuşsunuz -ve üşüyordu bir yanınız / sokaklarınız toprak altında kalmış / bulunamamış bir antik eser kadardı yalnızlığınız ölesiye yalnızdınız koyu vaktiydi intiharların kırıldığı yaşamın teni (bir parbasisti yaşam.ne denli sonsuz ve somut sao denli geçici ve gerçeksiz..yalın ve görkemli ve hain geceninde şilmez ve soğuktan karanlıkları...daraldığınız..) kıyıya vurunca ölüyordu deniz sessiz besteler yazılıyordu öznesi ve özlemi olmayan oyunlar ilk ışıklarla tutuşuyordu gözleriniz ağız bir kahrın tavaasında kızgındınız / kırgındınız çalarken yağmurun davulları gece vurulmalarında çok ama çok yalnızdınız / yalnızlığınız / yalnızlığınız